

Sessizlerin Sesi

– Şükran Aydoğın · 04 Haziran 2013

Ve dile geldi vicdan ve yürek ve akıl, zaman bu zaman an bu an.

Yalana uyma sahteye kanma yık riya şatolarını nefsini azaba atma. Ateşler yandı sıcak en derin öfkeleri tetikledi ıslaktı sırlıslıklamdı nefesler. Haksızlığa isyan süzülüyordu saçlarından tenine yapışan bir gömlekti artık zulüm umursamadı eziyeti.

Birikmiş haksızlıklara feryat ediyordu artık istese de susamazdı ok yaydan çıkmış hedefe doğru gidiyordu. Oysa hedef neydi onu da bilmiyordu.

Sadece seslenmek yeter artık demek istiyordu yeter!

Bir ağacın dallarında asılı kalmıştı yeşile umutları. Her mevsim ağaçlar yeşerdikçe oda yeşeriyor umuda dair genç hevesler yetiştiriyordu. Aklındaki tek şey itiraz etme hakkı olduğuydu oysa yıllardır unutmuştu haklarını suskun ve perişan bekliyordu vaat edilen bu günü ve yarını. Yeşile dalgalanan bayrak gölgesi düştü gözlerine içinde dolu, dolu bir sevgi uyandı ancak o sevgi sitemli cümlelerin içinde küskün saklanmıştı sanki.

Neydi o sevgi vatan mı toprak mı ağaç mı insan mı hangisi yada hepsi mi?

Bir mum ışığı seviyesine inince aydınlığı korktu bu kadar karanlık olmamalıydı yarınları gölgesinde dinlenecek gövdesine dayanacak ulu bir çınar olmalı dedi evet ulu bir çınar olmalı ülkem. Ya bu kargaşa ne?

Hangi zalim zehirliyor soluğumu kim çalıyor diye bağırdı. Hakkın haklıya verdiği izinle sorguladı önce kendini sonra kendinden olup makam verdiklerini.

İpıslaktı düşünceleri sokakların ürküten labirentinde genç yaşlı bir sürü insanla birlikte geceyi gündüze katarak feryat ediyordu. Tanımadığı yabancı yüzler bir anda hem dost hem düşman olmuştu. Kim kimdi hangisi zalimin hangisi dostun eliydi. Bir an korktu içine bir acı çöktü kaçmak istedi ama kaçamadı. Şimdi gidersem yarınlarımı da terk etmiş olacağım ve kendimi suçlayacağım diye düşündü.

Sonra yüzüme nasıl bakarım eğer susmaya devam edersem tenime yapışan bu zehir asıl o zaman hasta edecek beni. Sessizlerin sesine karıştı sesi.

Ya ölüm ya zulüm... Ya şimdi konuşacağım ya ebediyen susacağım. Bir ağacın dallarına asılı kalmıştı yeşile umutları yükseklerdeydi, belki zordu almak ama vazgeçmedi haklıydı hakkıydı uzandı alacaktı!

Ş.AYDOĞAN / GÜLCENAZ / YALOVA / 4.6.2013